

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 401/06-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., B., zastúpeného advokátkou JUDr. I. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie vedenom pod sp. zn. Er 946/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 144/05, za účasti Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2006 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie vedenom pod sp. zn. Er 946/00 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 144/05. Sťažovateľ má v predmetnom exekučnom konaní postavenie povinného.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu, jeho nečinnosťou v konaní o rozhodovaní o návrhu na zastavenie exekúcie (ďalej len „návrh“) vedenej na návrh oprávnenej P., a. s., v konkurze, Ž., došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ poukázal na tú skutočnosť, že okresný súd rozhodol o jeho návrhu po viac ako 3 rokoch, keď ho 7. apríla 2005 zamietol.

Ďalej sťažovateľ poukázal aj na konanie krajského súdu, ktorý do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu (22. septembra 2006) nerozhodol o jeho odvolaní z 29. septembra 2005 proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia (petite) sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil že:

„Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava IV. vo veci sp. zn. Er 946/00 porušené.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 8 CoE 144/05 porušené.

Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 144/05 konal bez zbytočných prietahov.“

Zároveň sťažovateľ žiadal priznať finančné zadost'učinenie v sume 1 000 000 Sk, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom týchto orgánov a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo

procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a po začatí konania pred ústavným súdom toto rozhodnutie okresného súdu bolo potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu (m. m. IV. ÚS 248/04 - uznesenie o predbežnom prerokovaní sťažnosti, IV. ÚS 46/05).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 946/00

Okresný súd, ako už bolo uvedené, rozhodol o návrhu sťažovateľa 7. apríla 2005 tak, že ho zamietol. Písomným vyhotovením rozhodnutia a jeho doručením (ako aj úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto je možné posudzovať záležitosť so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty sťažovateľa skončila rozhodnutím o návrhu sťažovateľa pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Označené rozhodnutie okresného súdu podľa zistenia ústavného súdu bolo 29. septembra 2006 rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 8 CoE 144/2005 potvrdené ako vecne správne (m. m. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05), avšak ku dňu vydania tohto rozhodnutia ešte nenadobudlo právoplatnosť. Z uvedeného vyplýva, že vo veci samej (t. j. o návrhu sťažovateľa) už okresný súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemohol konať.

Ústavný súd vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Sťažovateľ namietal prieťahy v konaní toho súdu (okresného súdu), ktorý o jeho veci v okamihu podania sťažnosti nekonal, pričom v tom čase prebiehalo vo veci sťažovateľa odvolacie konanie.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom, a napokon ani postup krajského súdu. Tento stav viedol ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je v tejto časti zjavne neopodstatnená, preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol (podobne napr. IV. ÚS 219/03, II. ÚS 1/05, II. ÚS 24/06).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 144/05

Sťažovateľ namietal aj nečinnosť krajského súdu v označenom odvolacom konaní.

Sťažovateľ okrem iného uviedol, že „na základe viacerých nahliadnutí do súdneho spisu bolo zistené, že do augusta 2006 bol odvolací súd nečinný“, preto 11. augusta 2006 podal sťažnosť na prieťahy v konaní adresovanú predsedníčke krajského súdu, ktorá mu prípisom z 31. augusta 2006 doručeným 7. septembra 2006 oznámila, že predlžuje lehotu na vybavenie jeho sťažnosti „z dôvodu zabezpečenia všetkých podkladov na jej riadne vybavenie“. Podľa vyjadrenia krajského súdu sťažovateľova sťažnosť na prieťahy bola vybavená odpoveďou z 26. septembra 2006.

Vychádzajúc z informácie krajského súdu, že o odvolaní sťažovateľa bolo 29. septembra 2006 rozhodnuté, ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku nápravy (sťažnosť sťažovateľa na zbytočné prietahy v konaní pred krajským súdom) pred tým, ako sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy. Po podaní sťažnosti na prietahy predsedovi krajského súdu (11. augusta 2006) možno z ďalšieho postupu vo veci vyvodit', že krajský súd na predmetnú sťažnosť adekvátne reagoval a prijal v primeranej lehote potrebné opatrenia, keď 29. septembra 2006 rozhodol o odvolaní sťažovateľa. V dôsledku toho došlo aj k odstráneniu namietaného protiprávneho stavu zapríčineného dovtedajšou nečinnosťou krajského súdu, čo podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach prípadu znamená, že sťažnosť v tejto časti nie je z tohto dôvodu opodstatnená. (napr. II. ÚS 143/06)

Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa považoval za zjavne neopodstatnenú, a z týchto dôvodov ju odmietol.

V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie. Z uvedeného vyplýva, že výrok, ktorým sa sťažovateľ domáhal priznania primeraného finančného zadost'učinenia, je viazaný na vyhovenie sťažnosti vo veci samej, teda na výrok ústavného súdu o porušení označených práv, ktoré sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal, orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní, označeným návrhom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2006